

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 508/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **RADAS, s.r.o.**, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO 36 546 321, zastúpenej TORA Legal, s. r. o., Námestie SNP 478/19, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/8/2022 zo 14. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **U k l a d á** správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO 31 411 487, **z d r ž a ť s a** v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 6K/105/2001 speňaženia nehnuteľností zapísaných Okresným úradom [REDACTED] katastrálnym odborom, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie

a priznal jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne sa domáha, aby ústavný súd nariadil podľa § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) dočasné opatrenie, ktorým by správcom konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. uložil zdržať sa v konkurznom konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6K/105/2001 speňaženia tam bližšie špecifikovaných nehnuteľností, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného sudu vo veci samej.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že zmluvou z 27. júla 1992 obchodná spoločnosť Vodohospodárske stavby a. s., Nitra (ďalej aj „úpadca“), v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“) nadobudla privatizovaný majetok, ktorého súčasťou boli aj nehnuteľnosti (aktuálne) zapísané na [REDAKOVANÉ] pre [REDAKOVANÉ] a to pozemok [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnuteľnosti“). Na základe žiadosti o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti podniku z 28. júla 2000 Fond národného majetku Slovenskej republiky (ďalej aj „fond národného majetku“) vydal 31. augusta 2000 súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku vrátane predmetných nehnuteľností.

3. Na základe dvoch kúpnych zmlúv z 1. decembra 2000 (ďalej len „kúpne zmluvy“) nehnuteľnosti kúpil [REDAKOVANÉ] a na základe návrhu na vklad z 12. decembra 2000 boli predmetné kúpne zmluvy zavkladované a prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam bol zapísaný v katastri nehnuteľností v prospech nadobúdateľa [REDAKOVANÉ]. Na základe notárskej zápisnice č. Nz 178/02 z 3. mája 2002 [REDAKOVANÉ] ako spoločník vložil predmetné nehnuteľnosti ako nepeňažný vklad do majetku sťažovateľky.

4. Uznesením krajského súdu č. k. 6K/105/01-87 z 23. júla 2001 bol na majetok obchodnej spoločnosti Vodohospodárske stavby a. s., Nitra vyhlásený konkurz. Správca konkurznej podstaty zapísal nehnuteľnosti do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu, považujúc kúpne zmluvy za neplatné. Sťažovateľka sa následne žalobou podanou 28. júna 2010 domáhala vylúčenia predmetných nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

5. Krajský súd (v poradí druhý) rozsudkom č. k. 9Cbi/27/2010-451 z 23. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Cbi/27/2010-557 zo 6. marca 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť žalovanému (správcom konkurznej podstaty úpadcu) trovy konania.

6. O odvolaní sťažovateľky najvyšší súd rozhodol ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1Obo/6/2017 z 18. októbra 2017, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu a žalovanému priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Okrem iného dôvodil, že z kúpnych zmlúv je zrejmé, že zmluvné strany v čl. III bode I dohodli zaplatenie kúpnych cien v rozpore s § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb., keďže sa dohodli na tom, že kúpne ceny budú zaplatené na účet súdnej exekútorky JUDr. Edity Šupovej. Ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. je kogentným ustanovením. Z § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. (ako zákona „*lex specialis*“ vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako všeobecnému právnomu predpisu) vyplýva, že úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami ods. 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony

sú neplatné. Ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Pokiaľ úpadca (nadobúdateľ privatizovaného majetku) pri prevode (predaji) predmetných nehnuteľností (časti ním privatizovaného majetku) postupoval v rozpore s § 19a zákona č. 92/1991 Zb., keďže finančné prostriedky, ktoré získal za predaj nehnuteľností od [REDAKOVANÉ], nepoužil prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu národného majetku, tak prevod nehnuteľností na základe kúpnych zmlúv medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ], ako aj na následne nadväzujúci právny úkon – vklad predmetných nehnuteľností [REDAKOVANÉ] (ako spoločníkom) do majetku obchodnej spoločnosti sťažovateľky, treba považovať za neplatné právne úkony v zmysle § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. Tiež konštatoval, že na základe dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21. februára 2001 nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi fondom národného majetku a úpadcom.

7. Proti rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 1ObdoV/3/2018 z 31. mája 2018 odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

8. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 596/2018 zo 16. januára 2020 vyslovil, že predmetným uznesením najvyššieho súdu z 31. mája 2018 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uznesenie najvyššieho súdu z 31. mája 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Po vrátení veci najvyšší súd opätovne rozhodol o dovolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 1ObdoV/3/2020 zo 7. júna 2021 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolaciemu prieskumu podrobil sťažovateľkou špecifikovanú dovolaciu otázku, a to, či je ustanovenie § 19a zákona č. 92/1991 Zb. kogentného charakteru. S poukazom na svoje rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/238/2004, 4MCdo/15/2006 a 2ObdoV/9/2020, ako i rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 314/2008 a II. ÚS 796/2016 dospel k záveru, že právna otázka nastolená sťažovateľkou už bola vyriešená, pričom § 19a zákona č. 92/1991 Zb. má nepochybne kogentnú povahu. Dovolaciu argumentáciu týkajúcu sa posúdenia dobromyseľnosti kupujúceho [REDAKOVANÉ], prípadne otázku posúdenia súladu postupu žalovaného s dobrými mravmi nepovažoval za významnú pre rozhodnutie vo veci.

10. O ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu zo 7. júna 2021 ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 10/2022 z 28. júla 2022, ktorým opätovne vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu zo 7. júna 2021, ktoré zrušil a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vytkol najvyššiemu súdu formalistické posúdenie obsahu dovolania a nezaobranie sa právnou otázkou vyplývajúcou z celkového kontextu dovolacej argumentácie sťažovateľky. Z dovolania vyvodil, že ide o otázku v znení „či porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. nadobúdateľom privatizovaného majetku spočívajúcej v použití finančných prostriedkov za privatizovaný majetok na prednostné vysporiadanie záväzkov voči FNM SR spôsobuje podľa § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. neplatnosť kúpnej zmluvy uzatvorenej v súlade s ustanovením § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., ktorou nadobúdateľ privatizovaného majetku predmetné peňažné prostriedky získal“.

11. Dovolací súd následne napadnutým rozsudkom zamietol dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné podľa § 448 CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. S odkazom na príslušnú judikatúru zotrval na svojom názore o kogentnej povahe § 19a zákona č. 92/1991 Zb., v dôsledku čoho ani fond národného majetku a ani nadobúdateľ privatizovaného majetku sa nemohli od týchto ustanovení zákona odchýliť. Uvedený záver nepovažoval podľa najvyššieho súdu za svojvoľný ani ústavný súd. Rovnako zopakoval, že otázka dobromyseľnosti, resp. súladu postupu žalovaného s dobrými mravmi, neboli predmetom odvolacieho prieskumu, preto ich vyriešenie nemalo význam. Následne najvyšší súd pristúpil v intenciách zrušujúceho nálezu ústavného súdu z 28. júla 2022 k vyriešeniu právnej otázky sťažovateľky v znení vymedzenom ústavným súdom. Poukázal na závery prijaté v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1ObdoV/5/2021 z 19. októbra 2020 a skonštatoval, že pokiaľ fond národného majetku vydal predchádzajúci písomný súhlas podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., nadobúdateľ majetku bol povinný použiť takto získané finančné prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy a pokiaľ nadobúdateľ majetku (v danom prípade úpadca) takto nepostupoval, konal v rozpore s § 19a ods. 2 a 3 predmetného zákona. Právne úkony vykonané v rozpore s týmito ustanoveniami a všetky na ne nadväzujúce právne úkony sú preto absolútne neplatné. Najvyšší súd uviedol, že mu je známe rozhodnutie sp. zn. 2ObdoV/9/2020, podľa ktorého porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané finančné prostriedky od tretej osoby na úhradu svojich záväzkov voči fondu podľa § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou nadobúdateľ ako predávajúci získal od tretej osoby ako kupujúceho peňažné prostriedky a ktorá bola uzatvorená s predchádzajúcim súhlasom fondu podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., ale neplatnosť následných právnych úkonov, s ktorými získanými peňažnými prostriedkami disponoval. Najvyšší súd sa však pri riešení nastolenej právnej otázky sťažovateľky priklonil k záverom prijatým v rozhodnutí sp. zn. 1ObdoV/5/2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

12. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti atakuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý označuje za arbitrárny a po rekapitulácii skutkového stavu namieta, že:

a) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo/238/2004 z 31. mája 2005, ktoré nebolo publikované a na ktoré najvyšší súd v napadnutom rozsudku formálne poukázal, iba potvrdzuje, že v danej veci existuje protichodná judikatúra dovolacieho súdu. Napriek tomu dovolací súd aj v tomto v poradí treťom rozhodnutí iba kopíruje svoju predošlú argumentáciu a absolútne nedbá na presvedčivé odôvodnenie vo väzbe na právnu vetu predmetného rozhodnutia. Rovnako aj odkaz na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 796/2016 je vytrhnutý z kontextu veci, keďže išlo o odlišný skutkový stav. Rozhodnutie sp. zn. 2ObdoV/9/2020, na ktoré poukazuje dovolací súd z hľadiska aplikácie a interpretácie § 19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb., pritom prijalo presne opačný záver v otázke posúdenia platnosti právnych úkonov;

b) napriek existencii rozdielnych rozhodnutí dovolacieho súdu o tej istej právnej otázke sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku prioritne priklonil k rozhodnutiu sp. zn. 1ObdoV/5/2021, pričom iba skonštatoval, že mu je známe aj rozhodnutie sp. zn. 2ObdoV/9/2020. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na to, že ústavný súd nálezhom sp. zn. III. ÚS 273/2023 z 12. októbra 2023 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho

základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru práve uznesením sp. zn. IObdoV/5/2021 z 19. októbra 2022, ktoré ústavný súd zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Rozhodnutie, s ktorého závermi sa najvyšší súd stotožnil aj v prejednávanej veci sťažovateľky, tak neprešlo testom ústavnosti. Najvyšší súd napriek konštatácii dvoch protichodných rozhodnutí o identickej právnej otázke žiadnym spôsobom nevysvetľuje, z akého dôvodu vec nepostúpil veľkému senátu najvyššieho súdu v zmysle § 48 CSP, čím rezignoval na svoju úlohu zjednocovateľa rozpornej judikatúry v identických prípadoch. Od nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku pritom možno v zmysle doterajšej judikatúry ustáliť, že postúpenie veci veľkému senátu podľa § 48 ods. 1 CSP sa uplatní, resp. musí uplatniť pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP pri nejednotnej praxi, t. j. ak existujú minimálne dva rozdielne názory na identickú otázku. Najvyšší súd týmto porušil základné právo sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny;

c) najvyšší súd ignoroval rozhodnutie sp. zn. IObdoV/4/2021, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku a v ktorom bol ako správny potvrdený názor, že nezaplatenie kúpnej ceny kupujúcim za nehnuteľnosti automaticky neznamená neplatnosť takéhoto právneho úkonu. Inými slovami, ak v jednom prípade neznamená neplatnosť právneho úkonu nezaplatenie kúpnej ceny vôbec, nemôže v inom prípade rozhodovanom senátom, v ktorom je väčšina členov senátu rovnaká, znamenať úhrada kúpnej ceny na iné platobné miesto neplatnosť kúpnej zmluvy. Najvyšší súd však uvedené závery v napadnutom rozsudku absolútne nezohľadnil. Sťažovateľka je presvedčená, že § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. nemožno vykladať inak než tak, že neplatné sú tie úkony, pri ktorých nadobúdateľ (úpadca) nakladá s prostriedkami získanými z prevodu privatizovaného majetku. Logicky sa tak majú na mysli akékoľvek ďalšie následné úkony, ktoré nadobúdateľ realizuje a pri ktorých dochádza s dispozíciou s takýmito prostriedkami. Nadobúdateľ (úpadca) totiž musí takéto prostriedky najskôr získať, aby ich mohol použiť na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Až keď poruší túto povinnosť a tieto získané prostriedky použije na iný účel ako na úhradu svojich záväzkov voči fondu, sú tieto následné úkony neplatné. Arbitrárnosť napadnutého rozsudku je daná aj absenciou súvislostí právneho posúdenia pri odkaze na nepravú retroaktivitu, absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na relevantné otázky, do akých konkrétnych právnych vzťahov podľa dovolacieho súdu retroaktivita zasiahla z hľadiska zmeny obsahu práv a povinností ich účastníkov a či takáto retroaktivita je spôsobilá zhoršiť postavenie adresáta;

d) fond národného majetku udelil predchádzajúci súhlas s prevodom majetku a na základe právnych úkonov z 21. februára 2001 došlo k úhrade záväzku úpadcu voči fondu v ešte väčšom rozsahu, ako bol vyžadovaný písomným súhlasom fondu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti

návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde.

15. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľky formulovaných v petite jej ústavnej sťažnosti.

III.2. K návrhu na vydanie dočasného opatrenia:

16. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nariadil v zmysle § 130 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie a správcovi konkurznej podstaty uložil, aby sa v konkurznom konaní zdržal speňazenia tam bližšie konkretizovaných nehnuteľností. Svoj návrh odôvodňuje tým, že správca konkurznej podstaty sa už šesťkrát usiloval nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa sťažovateľka domáha, predat' mimo dražby v rámci verejného ponukového konania, pričom naposledy tak učinil v novembri 2021. Sťažovateľka predmetné nehnuteľnosti užívala od roku 2002 (po dobu 21 rokov) a investovala do nich značné finančné prostriedky. Výkon práva správcu speňažiť súčasť majetkovej podstaty úpadcu či už na dražbe, alebo mimo nej by pre sťažovateľku predstavoval vznik majetkovej ujmy. Poukazuje na skutočnosť, že jej predchádzajúcemu návrhu na vydanie dočasného opatrenia bolo ústavným súdom vyhovené aj v konaní o jej (v poradí druhej) ústavnej sťažnosti.

17. Podľa § 130 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám, najmä uloží orgánu verejnej moci, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

18. Ústavný súd považoval návrh sťažovateľky na nariadenie dočasného opatrenia aj v tomto prípade za opodstatnený, a preto mu vyhovel a správcovi konkurznej podstaty uložil, aby sa až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej zdržal speňazenia nehnuteľností špecifikovaných vo výroku 2 tohto uznesenia. Predmetom konania o (v poradí tretej) ústavnej sťažnosti sťažovateľky je preskúmanie ústavnej akceptovateľnosti rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí jej dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 1Obo/6/2017 z 18. októbra 2017, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky, ktorou sa domáha vylúčenia nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, tvrdiac, že je ich vlastníčkou. Vzhľadom na to, že výsledkom konania pred ústavným súdom môže byť aj zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, otvorila by sa tým opätovne otázka dôvodnosti dovolania sťažovateľky, pričom speňaženie nehnuteľností v rámci konkurzného konania by mohlo mať pre ňu závažné následky. Ústavný súd preto zotrval aj v tomto konaní na názore, že ujma, ktorá sťažovateľke hrozí speňažením nehnuteľností v rámci konkurzného konania,

je väčšia, než ujma, ktorú v dôsledku zdržania sa úkonov správcu konkurznej podstaty smerujúcich k speňaženiu nehnuteľností môžu utrpieť ostatné v konkurznom konaní zainteresované osoby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu